

Sygn. akt I C 1400/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 10 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący **SSR Agnieszka Ostrowska-Gołębek**

Protokolant Ewelina Grudzień-Wuczowska

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016r. w Oleśnicy sprawy

Przy udziale stron:

powód **A. W.**

pozwany **Towarzystwo (...) S.A. z/s w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej **Towarzystwa (...) S.A. z/s w W.** na rzecz powódki **A. W.** kwotę **8.000,00zł (osiem tysięcy 00/100) złotych** wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20.04.2014r. do dnia 31.12.2015r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 8.000,00zł od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.317,00zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w O.) kwotę 551,34zł tytułem wydatków budżetowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje stronie pozwanej aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w O.) kwotę 100,00zł tytułem opłaty od rozszerzonej części żądania.

Z./

1. (...)

10.02.2016r.

Sygn. akt I C 1400/14

UZASADNIENIE

Powódka A. W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła pozew, w którym domagała się zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 6000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem z dnia 18.10.2013r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26.03.2014r. do dnia zapłaty, ustalenia odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległa powódka oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka podała, iż w dniu 18 października 2013r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym została poszkodowana powódka. Odpowiedzialność za skutki wypadku przyjęła pozwana. Na skutek zdarzenia powódka doznała skręcenia i naderwania odcinak szyjnego kręgosłupa, urazu klatki piersiowej, urazu głowy, drętwienia palców prawej ręki, urazu psychicznego. Do chwili obecnej utrzymują się bóle głowy, karku, kręgosłupa i w klatce piersiowej, które uniemożliwiają swobodny ruch głową, napięcie mięśni karku wywołuje ból i cierpienie, a to z kolei powoduje dyskomfort i znacznie utrudnia wykonywanie podstawowych czynności życia codziennego. Powódka zmuszona jest do zażywania leków przeciwbólowych, które osłabiają jej kondycję fizyczną. Poszkodowana uskarża się także na utrzymujące się zawroty głowy, nocne drętwienie rąk, zaburzenia snu i koncentracji. Dodatkowo bóle wzmagają się przy zmianach pogodowych, co stanowi dla powódki dodatkową uciążliwość. W związku z pogorszeniem stanu zdrowia zmieniła się kondycja fizyczna powódki. Od dnia wypadku stała się osobą nerwową, osłabioną, boi się poruszać wszelkimi środkami transportu. Przed wypadkiem powódka nie uskarżała się na żadne problemy zdrowotne. Lubiała czynnie spędzać czas, była osobą aktywną. Strona pozwana przyznała powódce kwotę 1200 złotych tytułem zadośćuczynienia, odmawiając w późniejszym terminie wypłaty dalszej kwoty. W ocenie powódki przyznane zadośćuczynienie jest niewspółmiernie niskie i nie spełnia swej funkcji kompensacyjnej. Ponadto powódka wskazała, iż żąda odsetek od dnia 26.03.2014r., gdyż w dniu 25.03.2014r. strona pozwana dysponowała pełną dokumentacją niezbędną do ustalenia wysokości świadczenia w odpowiedniej wysokości.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, iż w toku postępowania likwidacyjnego powódce została wypłacona kwota 1200 złotych. Po zdarzeniu powódka nie zgłosiła się na (...) ani też do odpowiedniej placówki medycznej w celu uzyskania pomocy medycznej. U powódki nie stwierdzono zmian urazowych w kręgach szyjnych, ani też w polach płucnych czy cieniu środkowym. Zdaniem strony pozwanej powódka nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających, iż wypadek komunikacyjny wpłynął na jej aktywność życiową. Obecny stan zdrowia powódki jest stabilny i nie powinien ulec pogorszeniu. Odnośnie twierdzeń, iż pogorszeniu uległ stan psychiczny powódki strona pozwana podniosła, iż brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających takowy fakt. Powódka nie korzystała bowiem z pomocy psychologa lub psychiatry oraz nie była poddawana jakiegokolwiek terapii. Reakcja, która wystąpiła u powódki jest zjawiskiem typowym o przemijającym charakterze. Z dokumentacji medycznej wynika, iż reakcja na stres, która wystąpiła u powódki ma przemijający charakter i ustępuje wraz z ustaniem czynnika stresogennego. U powódki nie stwierdzono konieczności podjęcia psychoterapii. Wskazuje to, zdaniem strony pozwanej, na okoliczność, iż powódka nie doznała urazów psychicznych na skutek przedmiotowego zdarzenia. Pozwana przyznając powódce określoną kwotę tytułem zadośćuczynienia, uwzględniła wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, w tym ból fizyczny, cierpienia psychiczne, wiek poszkodowanej, rodzaj zastosowanego leczenia, tym samym przyznana kwota tytułem zadośćuczynienia jest odpowiednia i kompensuje doznaną krzywdę. Strona pozwana zakwestionowała początkową datę naliczania odsetek, które w jej ocenie winny być zasądzone od dnia wyrokowania. W zakresie żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia 18.10.2013r., pozwana podniosła, iż powódka nie wykazała interesu prawnego koniecznego do ustalenia powyższej odpowiedzialności. Rehabilitacja powódki została zakończona, a jej stan jest stabilny.

Pismem z dnia 31 sierpnia 2015r. pełnomocnik powódki zmienił żądanie pozwu w ten sposób, iż wniósł o zasądzenie od strony pozwanej ponad dotychczas dochodzoną kwotę 6000 złotych, także sumę 2000 złotych (łącznie 8000 złotych) tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26.03.2014r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 października 2013r. powódka A. W. uległa wypadkowi komunikacyjnemu. Sprawca zdarzenia posiadał zawartą umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów ze stroną pozwaną-Towarzystwem (...) S.A.

Na skutek wypadku powódka doznała : skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu klatki piersiowej, urazu głowy, drętwienia palców prawej ręki, urazu psychicznego.

Dowód: zeznania powódki A. W. k-46.

Dzień po wypadku powódka z uwagi na odczuwany ból w kręgosłupie oraz w klatce piersiowej udała się do lekarza POZ w SPZOZ-ie w D. , który zalecił noszenie kołnierza ortopedycznego oraz leki przeciwbólowe.

Powódka odbywała rehabilitację w (...) Zespole Szpitali w O., gdzie zastosowano laser, masaż suchy, krioterapię. Tam też wykonano RTG klatki piersiowej i odcinka szyjnego kręgosłupa-pola płucne i cień środkowy zmian nie wykazują, kręgi szyjne zmian urazowych nie wykazują, krzywizna szyjna wyrównana, szpara międzykręgowa C5/C6 zwężona.

W dniu 27.02.2014r. powódka odbyła wizytę lekarską u neurologa A. D., albowiem uskarżała się na bóle głowy okolicy potylicznej, ból odcinka szyjnego, parestezje palców rąk, głównie prawej, łęki związane z prowadzeniem pojazdów. Badaniem fizykalnym lekarz neurolog stwierdził m.inn. tkliwość palpacyjną odcinka szyjnego i piersiowego kręgosłupa, nieco wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych w odcinku L-S , z przewagą po stronie prawej, ograniczenie ruchomości odcinka szyjnego, głównie przy skrętach na boki, objawy korzeniowe ujemne. Neurolog zalecił oszczędzający tryb życia i okresową fizjoterapię, w razie nasilenia dolegliwości wskazane wykonanie badania (...) odcinka szyjnego kręgosłupa.

Dowód: zeznania powódki A. W. k-46, skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k-8, zaświadczenie k-13.

W dniu 04.03.2014r. powódka zgłosiła się do gabinetu psychoterapii D. W.. Przyczyną badania było określenie pourazowych skutków psychologicznych, a to określenie wpływu kolizji drogowej z dnia 18.10.2013r. na funkcjonowanie psychospołeczne i emocjonalne powódki. Po przeprowadzeniu badania powódki zdiagnozowano u powódki ostrą reakcję na stres, która jest wynikiem doświadczenia wypadku drogowego. W następstwie zdarzenia pojawiły się objawy wskazujące na podniesioną aktywność autonomicznego układu nerwowego odpowiedzialnego za regulację poziomu stresu i napięcia, co stanowi kolejne kryterium diagnostyczne. Polegały one głównie na wystąpieniu objawów somatycznych w postaci: drżenia rąk oraz nóg, a także przyspieszonej akcji serca, zaczerwienienia twarzy, poczucia osłabienia , suchości w jamie ustnej, ścisku w żołądku. W wyniku badania stwierdzono, iż powódka bardzo emocjonalnie przeżywa kolizję, rozpamiętuje jej przebieg, a to w konsekwencji prowadzi do pogorszenia się stanu psychicznego badanej oraz obniżenia jej nastroju i samopoczucia. Powódka stała się bardziej lękliwa, pojawiają się także łęki dotyczące sytuacji „co by było gdyby” odnoszące się do przeżywania poważnej utraty zdrowia bądź życia w odniesieniu do samej siebie lub osób z drugiego auta. Powódka zauważyła u siebie większe poczucie zagrożenia, wzmożoną czujność na drodze i potrzebę kontroli. Gdy nie ma takiej potrzeby powódka rezygnuje z prowadzenia pojazdu, albowiem wówczas pojawiają się u niej wspomnienia towarzyszące traumatycznym przeżyciom z wypadku drogowego. Zdaniem psychologa kolizja drogowa, której uległa powódka zaktywizowała wiele intrapsychicznych konfliktów i lęków wpływających na pogorszenie funkcjonowania psychofizycznego. Kolizja, której uległa powódka zaktywizowała poziom lęku wpływający na dezorganizację dotychczasowego życia oraz sposobu funkcjonowania psychospołecznego. Na moment badania nie stwierdzono konieczności podjęcia psychoterapii.

Dowód: opinia psychologiczna k-14.

Pismem z dnia 20.03.2014r. powódka zgłosiła szkodę osobową stronie pozwanej i wezwała do zapłaty świadczenia pieniężnego tytułem zadośćuczynienia w kwocie 30.000,00 złotych oraz zażądała zwrotu kosztów leczenia w wysokości 150 złotych.

Pismem z dnia 25.03.2014r. strona pozwana poinformowała powódkę o przyznaniu kwoty 1200 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Pismem z dnia 02.04.2014r. powódka wezwała stronę pozwaną do wypłaty dalszej kwoty tytułem zadośćuczynienia, tj. sumy 28.000 złotych, jednakże ubezpieczyciel nie znalazł podstaw do zmiany swojej decyzji.

Dowód: zgłoszenie szkody z dnia 20.03.2014r. k-20, pismo z dnia 25.03.2014r. k-23, wezwanie do zapłaty k-27, pismo z dnia 09.04.2014r. k-29.

Przed wypadkiem drogowym powódka A. W. prowadziła działalność gospodarczą-sklep spożywczy. Powódka wróciła do pracy miesiąc po wypadku, gdyż nie było jej stać na zatrudnienie dodatkowej osoby. W sklepie pomagał jej mąż, wyręczał ją w wielu czynnościach: podnosił skrzynki, towary. Mąż powódki pomagał jej też w pracach domowych, albowiem powódka nie mogła dźwigać. Przy wzmożonym wysiłku fizycznym powódka odczuwała bóle w okolicach szyi (w szczególności w sytuacji wykonywania skrętu szyi), miała problemy ze snem, drętwiały jej ręce, często wracały do niej wspomnienia związane z wypadkiem, w którym uczestniczyło małe dziecko, długo nie mogła sobie z tym poradzić.

Obecnie powódka nadal odczuwa skutki zdrowotne związane z udziałem w wypadku komunikacyjnym, w szczególności wówczas gdy podejmuje czynności związane z wysiłkiem fizycznym, wiele rzeczy wykonuje wolniej, w czasie podnoszenia cięższych przedmiotów towarzyszą jej bóle kręgosłupa. Nadal występują drętwienia palców, zawroty głowy, szczególnie wówczas gdy gwałtownie skręci szyję. Powódka nie jeździ już na rowerze, tak jak to miało miejsce wcześniej. Ma uraz do jazdy autem. Powódka mieszka z mężem i matką (85 lat), którą się dotychczas opiekowała. Po wypadku wiele obowiązków związanych z opieką nad matką powódki przejął mąż powódki, w szczególności związanych jej z dźwiganiem i podnoszeniem podczas sprawowania tejże opieki.

Dowód: zeznania powódki A. W. k-46.

W toku postępowania opracowana została opinia przez biegłych lekarzy neurologa M. K. oraz ortopedę traumatologa P. K. na okoliczność ustalenia jakich urazów doznała powódka na skutek zdarzenia z dnia 18 października 2013r., jak doznane urazy wpłynęły na stan zdrowia powódki, jaki jest procentowy uszczerbek na zdrowiu będący następstwem obrażeń ciała doznanych w wyniku wypadku, jakie są rokowania na przyszłość w zakresie całkowitego wyleczenia, a w szczególności wskazanie czy stan zdrowia powódki może ulec pogorszeniu w przyszłości, czy powódka wskutek wypadku wymagała opieki osób trzecich, w jakim zakresie i ile godzin dziennie oraz czy nadal takiej opieki wymaga i ile godzin dziennie.

W swojej opinii z dnia 22 maja 2015r. biegli stwierdzili 5% długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki, związany ze stanem po urazie odcinka szyjnego kręgosłupa, z odprostowaniem lordozy szyjnej oraz zespołem bólowym szyjnym obustronnym o charakterze mieszanym (czuciowo-ruchowym). W opinii biegli wskazali, iż skutkiem wypadku komunikacyjnego, w którym uczestniczyła poszkodowana jest zespół bólowy szyjny manifestujący się głównie pod postacią subiektywnych dolegliwości w postaci zaburzeń czucia i parestezji oraz dyskretnymi objawami ruchowymi wyrażającymi się obustronnym zanikiem kłębów, pourazowy ból głowy oraz stres pourazowy. Zdaniem biegłych uwzględniając obraz zmian pourazowych w obrębie odcinka szyjnego kręgosłupa, uwidoczniony parę dni po urazie (RTG kręgosłupa szyjnego z dnia 30.10.2013r.) przy obecności dyskopatii zwyrodnieniowej C5/C6 należy się liczyć z występowaniem dolegliwości ze strony kręgosłupa o różnicowanym obrazie klinicznym w przyszłości. Postępujące zmiany zwyrodnieniowe, niezależnie od doznanego urazu, mogą powodować utrzymywanie się dolegliwości ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa. Rokowanie przy zastosowaniu regularnej rehabilitacji, zwłaszcza kinezyterapii jest pomyślne, choć można się spodziewać, że wszystkie dolegliwości bólowe, ruchowe, czuciowe i parestetyczne nie ulegną całkowitemu wycofaniu ze względu na obecność zmian zwyrodnieniowych w części szyjnej kręgosłupa. Powódka nie wymagała opieki osób trzecich w okresie pourazowym i nie wymaga jej nadal.

Dowód: opinia biegłych P. K. oraz M. K. k-56-57.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie było, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 18 października 2013r., a podstawą jej odpowiedzialności jest art.436§1 k.c. Powódka A. W. domagała się zapłaty przez stronę pozwaną na jej rzecz dalszego zadośćuczynienia w myśl art.445 k.c.

W orzecznictwie ugruntował się aprobowany w piśmiennictwie pogląd, opowiadający się za kompensacyjnym charakterem przewidzianego w art.445§1 k.c. zadośćuczynienia pieniężnego, tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 czerwca 1968r. , I PR 175/68, OSNCP 1969, nr 2, poz. 37 oraz uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 08 grudnia 1973r. , III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 145). Ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze zarówno rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia. W zakres pojęcia szkody niemajątkowej wchodzi ponadto doznawane przez poszkodowanego cierpienia psychiczne, związane z doznany bólem, zeszpeceniem, niemożnością uprawiania określonej działalności, wyłączeniem z normalnego życia. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że Sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Nie można przy tym posługiwać się szablonami, lecz należy uwzględniać wszystkie okoliczności danej sprawy, nie wyłączając takich czynników jak wiek poszkodowanego, tryb jego dotychczasowego życia, udaremnione przez wypadek plany na przyszłość sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, utrata możliwości awansu zawodowego, korzystanie z rozrywek, czy poczucie bezradności. Wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia”, w tym znaczeniu, że powinna być przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego-utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadającym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00). Ponadto w orzecznictwie wskazuje się, że zadośćuczynienia nie należy traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia (wyrok SN z dnia 09 lutego 2000 r., III CKN 582/98).

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym dokumentacja medyczna, a w szczególności opinia biegłych sądowych z zakresu neurologii, ortopedii-traumatologii, jak i też zeznania samej powódki A. W. pozwalały na uznanie, że rozmiar cierpień powódki w następstwie zdarzenia z dnia 18 października 2013 r. nie został w całości uwzględniony przez stronę pozwaną i nie odpowiada dotychczas wypłaconej kwocie 1200 złotych.

Opracowana w sprawie opinia przez biegłych lekarzy sądowych M. K. i P. K. pozwoliła na ustalenie związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy wypadkiem komunikacyjnym, jakiemu uległa powódka i doznany w jego wyniku urazami fizycznymi. Biegli po analizie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy, dokumentacji przedstawionej przez powódkę, wywiadu chorobowego i badania powódki uznali 5% długotrwały uszczerbek na zdrowiu poszkodowanej. Ponadto biegli wyraźnie zaznaczyli w swojej opinii, że skutkiem wypadku komunikacyjnego , w którym uczestniczyła poszkodowana jest zespół bólowy szyjny manifestujący się głównie pod postacią subiektywnych dolegliwości w postaci zaburzeń czucia i parestezji oraz dyskretnymi objawami ruchowymi wyrażającymi się obustronnym zanikiem kłębów, pourazowy ból głowy oraz stres pourazowy. Zdaniem biegłych uwzględniając obraz zmian pourazowych w obrębie odcinka szyjnego kręgosłupa , uwidoczniony parę dni po urazie (RTG kręgosłupa szyjnego z dnia 30.10.2013r.) przy obecności dyskopatii zwyrodnieniowej C5/C6 należy się liczyć z występowaniem dolegliwości ze strony kręgosłupa o zróżnicowanym obrazie klinicznym w przyszłości. Postępujące zmiany zwyrodnieniowe , niezależnie od doznanego urazu, mogą powodować utrzymywanie się dolegliwości ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa. Rokowanie przy zastosowaniu regularnej rehabilitacji , zwłaszcza kinezyterapii jest pomyślne, choć można się spodziewać , że wszystkie dolegliwości bólowe , ruchowe, czuciowe i parestetyczne nie ulegną całkowitemu wycofaniu ze względu na obecność zmian zwyrodnieniowych w części szyjnej kręgosłupa

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż skutkiem zdarzenia z dnia 18 października 2013r. były cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanej. Jak wynika bowiem z zeznań powódki A.

W. przez wypadkiem komunikacyjnym była osobą, która nie uskarżała się na problemy zdrowotne. Poszkodowana prowadziła sklep spożywczy, zaś po wypadku w krótkim czasie zmuszona była powrócić do wykonywanej działalności gospodarczej, gdyż nie posiadała środków na zatrudnienie innej osoby na czas swojej nieobecności. Działalność, którą nadal prowadzi powódka wiąże się z koniecznością wykonywania czynności wysiłkowych, jak chociażby podnoszenie i układanie towarów. Pokrzywdzona zeznała, iż po wypadku w sklepie musiał pomagać jej mąż i wykonywał te wszystkie czynności, które wiązały się z wysiłkiem fizycznym- podnoszeniem i dźwiganiem. Jakikolwiek większy wysiłek fizyczny podjęty w tamtym okresie przez powódkę skutkowało bólem kręgosłupa, szyi, pojawieniem się drętwienia rąk. W ocenie Sądu musiało to wywoływać u powódki dyskomfort i skutkowało znoszeniem dolegliwości, na które przed zdarzeniem komunikacyjny powódka w żaden sposób się nie uskarżała. Sąd jednocześnie zauważa, iż do chwili obecnej utrzymują się dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa i jak wskazali biegli nie wszystkie dolegliwości bólowe, ruchowe, czuciowe, parestetyczne zostaną wyeliminowane, albowiem u powódki występują zmiany zwyrodnieniowe w części szyjnej kręgosłupa.

Na uwagę zasługuje fakt, iż powódka przeżyła zdarzenie komunikacyjne również w sferze psychicznej. Jak wynika z konsultacji, którą odbyła w gabinecie D. W., kilka miesięcy po zdarzeniu, poszkodowana wracała myślami do zdarzenia komunikacyjnego, rozpamiętywała jego przebieg i przeżywała emocjonalnie sytuację, na przebieg której nie miała żadnego wpływu.

W przedmiotowej sprawie zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę orzeczone przez biegłych sądowych 5% długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki, zakres cierpień jakich powódka doznała bezpośrednio po wypadku, w trakcie leczenia, jak i obecnie, uprzedni stan zdrowia oraz wiek poszkodowanej wskazywały na konieczność orzeczenia dodatkowej kwoty tytułem zadośćuczynienia -8000 złotych. Jednocześnie z uwagi na zgłoszenie szkody u strony pozwanej w dniu 20.03.2014r., Sąd uznał, iż strona pozwana pozostawała w zwłoce z wypłatą żądanej należności od dnia 20.04.2014r. (art.817 k.c.). Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art.98 k.p.c. –koszty powódki zamykają się kwotą 2317 złotych (300, 17,1200,800). Sąd jednocześnie nakazał stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa kwoty 551,34 złotych tytułem wydatków budżetowych poniesionych przez Skarb Państwa oraz obciążył opłatą od rozszerzonej części żądania (art.113 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Odnosnie żądania ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej w przyszłości za skutki wypadku komunikacyjnego, w którym uczestniczyła powódka, Sąd uznał, iż brak jest w aktach sprawy dowodów nakazujący uznać tego rodzaju żądanie za uzasadnione, w szczególności fakt takowy nie wynika z opinii biegłych sądowych. Wobec powyższego w tym zakresie Sąd powództwo oddalił, ustalając także na nowo datę od jakiej należało liczyć odsetki od żądanej należności.